

Kotiček gospoda Doropoljskega.

Cenjeni gospod Doropoljski!

Danes mi je povedal oče, da mi je naročil kot darilo za novo leto „Zvonček“. Prav vesel sem se mu zahvalil, pa obljubiti sem mu moral, da Vam bom večkrat pisal. Za danes Vam poročam, da sem list že nekoliko čital in mi jako ugaja. — Ko vsega preberem, Vam pišem še drugih novic. Do tedaj se Vam priporočam in ostajam

Vinko Novak.

P. S. Prosim, pošljite drugi list na moj naslov:

Vinko Novak v Slovenski Bistrici.

Odgovor:

Dragi Vinko!

Tudi Tvojega pisma sem jako vesel. Iz njega vidim, da imaš dobrega in skrbnega očeta. Le dober bodi, pa pridno se uči, da bodo imeli Tvoji starši veselje s Teboj. To naj bo Tvoja zahvala za njihov trud in njihovo skrb. Ni boljšega na svetu kot je ljubezen staršev do otrok, pa tudi ni lepšega kot je hvaležnost otrok do staršev. Sicer pa jaz Tvojega dobrega očeta, g. Petra, poznam in ga tem potom presrečno pozdravljam. Tvojo prošnjo, da bi vnaprej pošiljali „Zvonček“ na Tvoj in ne več na očetov naslov, izročam s tem „Zvončkovemu“ upravnilstvu v Ljubljani. — Tudi Ti si mi nekaj narisal na svoje pisemce. Tako je prav! — Spodaj vidim lovca na konju, ki strelja ptice. Na drugi strani pa vidim, kako žareče se potaplja solnce v jezero. Za grmom pa stoji lovec in strelja na ververico, ki pleza po deblu. Vidiš, da sem razumel tudi to, kar mi nisi napisal, ampak narisal. Samo nekaj Te moram vprašati: Je li pa tudi prav, da strelja lovec ververico? In za slučaj, da ni prav, razloži mi, zakaj ne.

*

Spoštovani gospod Doropoljski!

„Zvonček“ mi pravi, da vam smem pisati. Veliko se ne upam, imam slabo pisavo. Jaz sem še mlad sin v Slov. Bistrici. — 10. tega meseca sem bil ravno 9 let star. Starši so mi voščili, medtem me je oče vprašal, ako vem, kdaj sem rojen. Računil sem ter rekel 1998. Oče se mi smeje ter pravi, da sem prav dobro računil, samo za eno piko sem se zmotil, pa še sedaj ne vem, kje je ista pika. Prosim, da bi Vi meni povedali, ker ste dobri otrokom.

Brez zamere. Drugikrat več.

Lojzek Pinter.

Slov. Bistrica, dne 12. januarja 1904.

Odgovor:

Ljubi Lojzek!

Zaradi svoje slabe pisave ne bodi v skrbeh! Le piši mi brez skrbi, saj jo vidim samo jaz, drugi pa berejo Tvoje pismo že tiskano. — Saj vem, da boš sčasoma že

lepše pisal. — Tudi to naj Te ne žalosti, da si mlad sin v Slov. Bistrici, zakaj od dne do dne prihajaš starejši, in ko Te poženo leta iz Slovenske Bistrice v tuje kraje med tuje ljudi, tedaj boš večkrat vzdihnil: „O, da bi bil še enkrat mlad sin v Slovenski Bistrici!“ Svoj rojstni dan si obhajal 10. dne tega meseca, in starši so Ti voščili! — To si pač bil ponosen tisti dan, da so te starši tako počastili. — Kako pa voščili Ti njim za god in k novemu letu? — Pa to Ti menda ni bilo po volji, da se Ti je oče smejal na tako velik praznik, ker si se zmotil za eno piko. — Veš, ljubi Lojzek, ne morem Ti pomagati, ampak povedati Ti moram, da sem se tudi jaz smejal zaradi tiste pike, zlasti ker je tako velika, da je celih sto enojk preveč. Ti jo pa še vedno ne vidiš. — Prosiš me, da bi Ti jo pokazal. No, namignil sem Ti in to menda zadostuje, ker sem prepričan, da imaš bistro glavico. Pa mi povej v prihodnjem pismu, če si jo že našel!

*

Dragi gospod!

Mene tako veseli pesemce izmišljevati. Ta je moja prva pesemca.

Ptičica.

Eno ptičico imam,
mi prepeva vsaki dan.
Na kolovratu sedi,
svoje pesemce drobi.

To pesemco sem zložil, ko še nič nisem vedel, kako se zlagajo pesmi. Šele potem mi je ata povedal, da mora biti vsaka pesem zložena po gotovi meri zlogov, n. pr.

— u — u — u —
— u — u — u —

Rad bi si še katero izmislil, pa zaenkrat nobene več ne morem. Upam pa, da mi bo sčasoma spet kakšna na misel prišla, in takrat jo Vam zopet pošljem.

Pozdravlja Vas Vam vdani

Vladko Rojec, učenec III. razreda.

Radovljica, 13. januarja 1907.

Odgovor:

Ljubi Vladko!

Kdo bi si mislil! Tak majhen človek, pa že zлага pesemce! No, pa saj tudi Tvoj oče časih kakšno zakroži v „Zvončku“. Le lepo poslušaj tisto ptičico, ki Ti poje na kolovratu! Utegne Te naučiti še lepih pesemc!

*

Ljubi gospod Doropoljski!

Ker imate Vi mene radi, pa Vas imam jaz tudi. Zato Vam pišem to-le:

Ko se je bližal našega papatka god, nismo znali nobenega voščila. Prosili smo mamico skrivaj za voščila. Mamica nam je ustregla. Jaz sem voščil tako-le:

Kadar jaz velik bom,
šel tja na solnce bom,
tam bom cekin skoval,
papatku ga dal.

Kadar jaz velik bom,
luno uščipnil bom,
da bo nasipala
papatku srebra.

Kadar jaz velik bom,
zvezdico sklatil bom,
pipico z njo zažgal,
papatku jo dal.

Ali je bilo prav?
Moj mlajši bratec Vladko pa tako-le:

Majhen sem,
še malo znam,
a rad te imam.

Od Milke je pa predolgo. Če Vam je
všeč, pa Vam napišem drugikrat. To bo lepo
v koticu!

Lepo Vas pozdravljam!

Stanko Rapè, učenec 3. oddelka.

Smlednik, 14. januarja 1907.

Odgovor:

Dragi Stanko!

Lepo je bilo, kar si voščil očetu. Ko bi
le res mogel na solnce, na luno in na zvezde!
To bi bilo potem v Tvojem žepu bogastva!
Nekaj bi ga seveda odletelo Tvojim staršem
— kakor sam obljubljaš — a gotovo ne bi
pozabil tudi „Zvončka“, ki bi se odel v prav
kneževsko krilo, da bi bil še bolj všeč svojim
mnogobrojnim mladim prijateljem in prijateljicam.
Kar je voščila Milka, le pošlji!
Dokler nas ne moreš osrečiti s cekini, ugrabljenimi
zlatemu solncu, pa nas osrečuj s
takim blagom, ki je zajeto iz zlatega srca!

*

Ljubi gospod Doropoljski!

Brala sem v „Zvončku“, da je dovoljeno
vsakemu otroku, Vam pisati. Naznanjam Vam
tedaj, da se je Miklavž zakasnil; prišel je
namreč zjutraj, namesto zvečer. Temu vzrok
je, ker sem visoko na hribu. Imela sem ravno
tisti dan žalost. Poginil mi je namreč moj
„Jakec“, mali petelinček. O Božiču sva dobila
z mojim bratcem Davorinčkom lepo božično
drevo. Potem sem imela zopet žalost. Skotili

sta dve zajki sedem mladičev, na katere sem
se že od poletja sem veselila. A žal, bili so vsi
mrtvi. Moram Vam še tudi odkriti eno svojih
napak. Stara bom že kmalu deset let, pa še
ližem prst. Ne morem se nikakor odvaditi.
Prosím lepo, svetujte mi, kaj naj storim.

Vam vnaprej hvaležna
Cilka.

12. prosinca 1907.

Prosím odgovora samo na Cilko.

Odgovor:

Ljuba Cilka!

Pač razumem, zakaj želiš odgovora samo
na Cilko. Ustregel sem Ti. Da živ krst ne
zve, katera je tista Cilka, ki pri desetih letih
še liže svoj prstek, sem izpustil tudi kraj iz
datuma. Tako si lahko sedaj brez skrbi. —
Glede Tvoje napake Te hočem najprej malo
potolažiti. Prepričan sem, da si jo boš od-
vadila, kakor hitro bo zavest, da je to res
grda razvada, večja in močnejša od stare,
slabe navade. Tukaj je treba, da najprej
spoznaš, da to ni lepo in spodobno, povrh
pa še zdravo ni. No, do tega spoznanja si,
kakor vidim iz Tvojega pisma, že prišla. To
se pravi, da si prvo stopnjo že storila. Drugo
stopnjo storiš s tem, da napraviš sama pri
sebi trden sklep, da se tej razvadi hočeš
odvaditi. — „Toda kako, ko pa prstek nehoče
smukne v usta, da ne vem, kdaj in kako?“
— To je seveda križ! — Dobiti si moraš
torej zanesljivega čuvaja, ki ti bo hitro na-
znanil, kadar bo hotel prstek zopet smukniti
v usta. — „Pa kje dobiti takega čuvaja?“
— Poslušaj! — Sama si ga lahko napraviš.
Ovij tisti prstek s kosmato volneno krpico.
Ko bo prstek zopet hotel tiho in gladko
smukniti v usta, ne da bi vedela, tedaj bo
tista kosmata krpa zaščegetala Tvoje ustnice
in Te tako opozorila na nagajivost razvajenega
prstka. O takih prilikah ga pa vselej malo
okraj, pa se kmalu iznebi svoje razvade.
— Tvojega „Jakca“ pomilujem, pa morda Ti
da mamica na pomlad drugega. Nestrečo si
tudi imela s kunci. — Da v prihodnje za-
prečiš enako nezgodo, imej samico samo
zase. — Tvoj mali Davorinček je bil pač
vesel božičnega drevesca! Kaj pa Miklavža
se je močno bal? — Pa mi piši, kako se bo
dal strahovati Tvoj prstek!

*

Druge odgovore priobčimo prihodnjič.

